

Alain Z.

G. WVV

Geconfronteerd met de hopeloosheid van de situatie werd besloten de vergadering niet te beëindigen alvorens minstens een insteek werd gevonden voor een oplossing. Men liet broodjes aanrukken, dassen werden ontstropt en make-up vluchtig bijgewerkt. Tientallen sms'jes vertrokken in alle richtingen van het land met

ongeveer dezelfde boodschap: 'Wacht niet op mij', 'Crisis! Blijf in Brussel', 'A demain chérie. Bisou'. Er werd gezocht, van nee geschud en wezenloos voor zich uitgestaard. Het was al rond 3 uur. De hoofdstad, inmiddels ingesluimerd, ronkte zacht toen iemand zich liet ontvallen: 'Zou dat niks voor Alain zijn?' De voorzitter confirmeerde het voorstel ogenblikkelijk met het bevel: 'Bel Zenner!'

Alain Zenner, redder in iedere nood. Zwijgzaam maar sprekend zonder woorden. Stoïcijns en ongenaakbaar. Welk een kracht ging van hem uit toen hij met bebloed gelaat bewees dat een radeloze strekking binnen het Waalse syndicalisme, verblind door emotie, even afscheid nam van de redelijkheid. Hij sprak zonder woorden, maar daardoor klonk zijn stilte juist zo luid. Het leek alsof hij zijn eigen leed niet wilde meten met de grotere wanhoop en

ontredde in de gezinnen van de arbeiders van het zietogende *Forges de Clabecq*. Vertroebeld door de onzekerheid en overmand door angst schoven zij het overlijden van hun bedrijf in de schoenen van de begrafenisondernemer. Maar hij zweeg met de zelfbeheersing van een samoerai. Ja, zijn flegma heeft iets van Japans mysterie. Door de spaarzaamheid van zijn woorden krijgen zij de diepte van een haiku.

Hoezeer kan de uitstraling van een persoon een indruk verankeren? Aura's zijn ongrijpbaar, dat is waar, maar ze bestaan, ook al kan het materieel bewijs ervan falen. Het is zoals met de openingsregel van het gedicht 'Möwenlied' van Christian Morgenstern: '*Die Möwen sehen alle aus als ob sie Emma hiessen.*' Alle meeuwen zien eruit alsof ze Emma heten. Je kunt het niet bewijzen, maar het is zo. Je voelt dat het juist is. Charisma is een kwestie van gevoel. De verwerkelijkheid ervan is een combinatie van lichaam en geest. Met woorden is het verschil tussen een rolmodel en, sorry voor de lelijke uitdrukking, een 'natte dweil' moeilijk duidelijk te maken. Het kan zelfs niet geduid worden aan de hand van de resultaten.

Neem nu zijn passage als staatssecretaris fraudebestrijding. Is de fraude verdwenen? Neen, maar hij verliet het

strijdtonel ongeschonden. Integendeel, zijn ogen lijken sindsdien te zeggen dat ze meer gezien hebben dan wij en dat hij meer weet. Geen wonder dat ze hem wisten te vinden voor het explosieve dossier van *Brink's*. Alain Zenner is een levende hommage aan het vak van curator. Het zijn bijzondere rechtsgeleerden, de curatoren. Zij illustreren dat juristen niet alleen rechtsregels moeten kennen maar vele kwaliteiten in zich moeten dragen. In hun geval die van praktische filosoof, crisismanager en ja, ook van tactvolle begrafenisondernemer. Dat weet de buitenwereld niet. Juristen die voor de uitoefening van hun beroep alleen maar het recht moeten toepassen, zijn zeldzame vogels. Het is een pleidooi om in hun opleiding alle zogenaamde algemene vakken te betonnen. Een jurist(e) moet kennis gemaakt hebben met filosofie, literatuur, psychologie, sociologie... Noem maar op. Het volstaat dat men ze in de opleiding de voorkamer laat betreden om een vruchtbaar idee te leveren van de grootte van het huis waarin ze voortaan zelf hun weg zullen moeten zoeken. Juristen moeten weten dat alle meeuwen eruit zien alsof ze Emma heten.

(De auteur is praktijklector aan de Vrije Universiteit Brussel) —